

FRPWORLD

E-Dergisi

Ozanlar ve Hikayeler

Mitoloji : iskandinav Mitolojisi

KARANLIK DUNYA

Ozgun Hikayeler

İNDEKS

Ozanlar Ve Hikâyeleri

---Diyarın Ozanlarından

---Ozanlık Hakkında

---Diyarın Kahramanları

Mitoloji

---İskandinav Mitolojisi

Karanlıklar Dünyası

---Saf Öfke

Özgün Hikâyeler

---Cennet Bahçesi

---Rozal'ın Asası Bölüm 2

--Şarkılar ve Kılıçlar

Köşe Yazıları

--Lipus_Nigra

Galeriden

Editörden;

Merhaba arkadaşlar!

Frpworld ailesi olarak sizlere daha yakın olmak için, bildiğimiz her şeyi sizlerle paylaşmak için bu dergiyi huzurlarınıza çıkarmaya devam ediyoruz. Ve dergimizin beşinci sayısını sizlerin beğenisine sunuyoruz. Dergimizin çıkmasında emeği geçen tüm arkadaşlarıma tekrar teşekkür ediyorum.

Her sayıda daha da genişleyen yelpazemizle sizlerle birlikte oluyoruz. Umarım hem görsel yönden, hem de içerik yönünden sizlere hitap edebiliyoruzdur.

İlginizi çekecek birçok araştırmalarla yazılarımız devam edecektir. İlginize şimdiden çok teşekkür eder, sizlerle birlikte daha iyi vakit geçirmek umuduyla, bir sonraki sayıda görüşmek üzere hoşça kalın.

Daeya

Firble: ~Diyarın Ozanlarından~

Kısa bir not: Tüm şiir severlere selamlar. Bu bölüm diyarımızda şiir yazan onlarca ozanımızın yazdıklarından derlenen bir bölümdür. Genel olarak alınan şiirler serbest kürsümüzün ozan birliğine dayansa da bazen başka bölümlerden de şiirler alabileceğiz. Uzun uzun düşündükten sonra olası bir tepki hakkında fikrimizi burada belirtmeye karar verdik. Biz frpworld'ün şiir yazan üyeleri kendimize ozan diyoruz. Zaman zaman sitemizdeki bazı arkadaşlarımız bunun kendimizi Orhan Veli, Nazım Hikmet, Mehmet Akif Ersoy gibi üstad şairlerle bir tutmak anlamına gelebileceğini söyleyerek bizi uyardılar. Bunu biz de düşündük. Ne kadar bazen hepimizin çok hoşuna giden şiirler yaratabilsek de büyük üstadların çok gerisinde olduğumuzu kabul ediyoruz. Ama bir süre tartıştıktan sonra ozanlığın aslında belli bir noktada başlayan ünvandan çok girdikten hemen sonra artık içinde yer aldığınız bir yola benzediğini düşündük. Bu açıdan bize göre şiir yazan bundan zevk alan herkes ozandır. Elbette bu yolda daha ilerde olanlar vardır. Ama bu büyük üstadlarımızın bizle aynı ünvanı taşıması onların büyüklüğünü bizce azaltmaz aksine artırır. Çoğumuz sadece ozan değiliz. Başka işlerimiz, hedeflerimiz, bu dünyada başka alanlarda yapmak istediklerimiz var. Ama tüm bunların yanında hepimiz şiir yazmaya ve bu konuda kendimizi geliştirmeye kararlıyız. Bu işi bu şekilde yaparak nereye kadar gidebiliriz? Bir fikrimiz yok. Yine de durmayacağız.

FRPWORLD OZANLARI ADINA OZAN FİRBLE

4. Sayıya Not: Bu ay hem ayrılığın acısını hem de kavuşmanın mutluluğunu bir arada yaşadık. Aramızdan ayrılan iki ozanımıza Ozan Rhonin ile Ozan Buz dağlarının leydisine güle güle diyoruz. Sizi unutmayacağız. İki yeni ozanımız Ozan Drakhan'ı ve Ozan Galathinol'ü de selamlıyoruz. Hoş geldiniz.

Doya Doya

*Fırtınaya sorduk düşünür müsün hiç yok ettiğin ağaçları
Yağmura sorduk düşünür müsün hiç yıkadığın bu toprakları
Zamana sorduk düşünür müsün geride bıraktığın hayatları
Soramadık kendimize düşünür müydük gerçekten yaşamayı.*

*Aşkama sordum bekler misin geri dönüşümü?
Bulutlara sordum kucaklar mısın bedenimi?
Okyanuslar ruhumu alır mıydı sonsuz derinliklerine?
Kendime soramadım neden bu oyundan kaçamadım.*

*Susamıştık yaşamaya, o yüzdendi korkularımız
O yüzden soramadım gözlerine baka baka
Beni seviyor musun? diyebilmek için önce
Yaşamak lazımdı hayatı doya doya...
Sevmek lazımdı hayatı doya doya*

Ozan Artemis Entreri

İşte bu hayat burada bitti
Bir kıvılcımdı umut o da geçti
Artık ne yapabilirim ki
Sevmiyorum işte yok çaresi

Tek bir şey istemişim senden
O küçük kalbini ver bana
Yok artık korkum ölümden
Hayatımı yaşamıyorum aşk yüzünden

Gerçekler bilinmemiş oysa
Ne için satmışım hayatı oysa
Sensin ki bana yılımı kaybettirdin
Aşk, aşk yalanmış oysa

İnanmıyorum artık
Gerçek değil aşk
Aşk aşk bir saçmalık
Ölüm mü oysa aşk

Bu hayatta unutmali aşkı
Ya da bu aşkta unutmali hayatı
Gerçeklerin yerini hayale bırakmalı
Bu dünyayı geçip rüyalara dönmeli

İşte hayatın en güzel yanı
Dostlar sarmışsa eğer etrafını
Bilmeli gerçek hayatı
UNUT, UNUT ARTIK AŞKI

Günler böyle daha güzel geçiyor
Aşkın değerini insanlar bilmiyor
Yalan, yok aşk diyor
Oysa var aşk kimse bilmiyor

Ozan Edmond

Mavi dağlar ardında
Umut yükseliyor
Tatlı ezgiler yağıyor savaş meydanına
Toprak bekliyor gelecek olanları
Kor ateşler yanıyor demirci ocağında
Örde dövülen çeliğin harbi
Vedalar var kan meydanında
Vaad edilen var yayların ucunda
Kılıç ayrılıyor sonunda kından
Oklar çıkıyor sonunda sadaktan
Atlar şablaniyor sıkıldıkları ağılda
Naralar yükseliyor mavi dağlara
“Kan meydanı” diyor tatlı bir ses
“Ağütler yigitlere, şükranlar kahramanlara”
diyor
Bir elf kızı
Sakalını tutan bir cüce haykırıyor var
gücüyle
Çınlıyor gök, zafer müjdecisi
Mavi kanatlar eşliğinde...
17.11.2006

Ozan Drakhan

Temizdi topraklar
Yeşildi yapraklar
Hürdü atlar
Değer verirdi insanlar

Yine geldim yabancı bir diyara
Hoş, alışkınım ya ben bunlara
Dost bilmeden yaşamaya
Kaptırırım kendimi garip aşklara

Anlatıyorum derdimi bu satırlarda
Anlarlar mı acaba???
Amaaaan bana ne ki!!!!
Anlatsam da yardımları dokunur mu bana

İşte tüm bunlar
Hissettiklerim şuana kadar
Humm..Üç kıta mı senin yaşadıkların???
Üç bin kıta olsa neye yarar...

Ozan Galathinol

Hayat boşlukta süzülen bir tekne gibidir,
Boşlukta kaybolmadan götürür seni güzelliklere.
Müzik boşlukta yankılanan suyun sesidir,
Fısıldar sırlarını dinlemesini bilersen.
Şiir bu sulara giren kürek gibidir,
Hem götürür seni, hem sese abenk katar.
Ozan küreği çeken kayıkçı gibidir,
Hem gendi gider görür hem insanlara gösterir.

Bir ozan aslında bir ordu gibidir,
Toprakları değil ama gönülleri fetheder.
Bir şiir aslında koca bir kitap gibidir,
Anlatır tek başına sayfaların anlatamadığını.
Müzik aslında bir silah gibidir,
Almaz canları ama canın içine işler,
Hayat aslında kısa bir şarkı gibidir
Değmez sinire, bozmak pahasına notaların abengini.

Ozan Efla

OZANINI KAYBEDEN MISRALAR - 1

Kahramanların Hikayeleri

Üç yazıda ard arda tanıttığım üç ozanın ardından bundan sonraki beş yazımda da ozanlarının kim oldukları bilinmeyen eserlerden bahsedeceğim.

Bundan önceki yazımda bir ozanın yarattığı şiirlerin güzelliğini onun ismini yaşatmak için yeterli olmadığından bahsetmiştim. Halk ozanları sadece yarattıkları şiirleri ile değil hayatlarıyla da insanların tam da birbirlerine daima hatırlatmak istedikleri örnekleri oluşturmuşlardır. Elbette çok az ozan böylesine ilginç bir hayat yaşamıştı. Bu nedenle de bugün hayranlıkla dinlediğimiz pek çok güzel şiirleri yaratan ozanların kim oldukları bilinmez. Bu tür şiirler genelde ortaya çıktıkları bölgenin ismi ile anılırlar ve o bölgenin tüm insanların yarattığı şiirlerden sayılırlar. Aslında tüm bölgenin insanların yaşam biçimini mısralarında taşıdıkları için bu düşünce doğru sayılabilir. Yazılı edebiyatın olmaması bu şiirlerin içinden de sadece halka mal olabileceklerin yaşamasını sağlamıştır.

Bu yazıda bahsetmek istediğim halkın gözünde kahramanlaşan insanları anlatan şiirler. Bu tür şiirlerin çoğu kendi yöresinin destansı bir hikâyesinden esinlenilerek yaratılmıştır. Bu destansı kişiler genelde ya halkı savunmuş halkın kendisinden görmediği Osmanlıya karşı savaşmış eşkıyalardır ya da birbirlerine kavuşmaya çalışan ama bunu bir türlü başaramayan âşıklar. Bazı öyküler de eşkıya aynı zamanda bir âşık olarak da karşımıza çıkar. Hatta kimi zaman aşığını kaçırp beraber olmak için dağa çıkmıştır.

Bu tür kahramanlaşmış kişilerin en ünlü örneği elbette önceki yazımda konu edindiğim Köroğlu'dur. Ama Köroğlu diğer kahramanlardan farklı olarak aynı zamanda ozan olarak da ünlenmiş ve kendi hikâyesini anlatabilmiştir. Oysa birçok kahraman hikâyesini başka ozanlar aracılığı ile bizlere ulaştırmışlardır. Onları anlatan şiirlerin bazıları kahramanların ağzından yazılmış olsa da elbette aslında şiirler onlara ait değildir.

Bu tür şiirlerin en ünlüsü Ordulu bir kahramanı anlatan Hekimoğlu türküsüdür. Bu şiirde özellikle zenginlik vurgusu ve bu zenginliği hiçbir zaman paylaşmayan ya da paylaşamayan halk kahramanı portresi belirgindir. Elbette her söylenişinde şiire farklı anlamlar yüklenecektir. Bu nedenle portrenin farklı söyleyişlerle daha farklı gösterilmesi mümkündür.

Hekimoğlu

Hekimoğlu derler benim de aslıma
Aynalı martin yaptırdım narinim kendi nefsim
Konaklar yaptırdım döşetemedim.
Ünye de Fatsa bir oldu narinim baş edemedim

Konaklar yaptırdım mermer direkli
Hekimoğlu sorarsan narinim demir yürekli
Bahçe armut dibinde kaymak yedin mi
Hekimoğlu'nu görünce narinim budur dedin mi

Çiftlice Muhtarı puştur pezevenk
Hekimoğlu geliyor narinim uçkur çözerek
Hekimoğlu derler bir ufak uşak
Bir omzundan bir omzuna narinim yüz arma fişek

Bu tarz şiirlerin başka bir örneği de Debreli Hasan'ın türküsüdür. Bu şiir öbüründen farklı olarak adeta Hasan a hitap şeklindedir. Türkü boyunca ozan Hasan'la konuşur hatta ona öğüt verir. Hekimoğlu gibi bir unvan yerine bu türkü de sadece isimin kullanılması da dikkat çekicidir. Açıkçası ben türküyü söylerken Hasan ı birçok şarkı ve türküdeki karakterlerden çok daha yakın hissetmişim. Belki de bu hitap şeklinin ozanın da türküyü yaratırken bu yakınlığı hissetmesi olmuştur.

Drama köprüsü Hasan dardır geçilmez
Soğuktur suları Hasan bir tas içilmez
At martinini Debreli Hasan dağlar inlesin
Drama mahpusunda Hasan Kara kedi dinlesin

Mezar taşlarını Hasan koyun mu sandın
Adam öldürmeyi Hasan oyun mu sandın
At martinini Debreli Hasan dağlar inlesin
Drama mahpusunda Hasan dostlar dinlesin

Drama köprüsü Hasan dardır daracık
Çok istemem Yanko Corbaci bin beş yüz liracık

At martinini Debreli Hasan dağlar inlesin
Drama mahpusunda Hasan Kara kedi dinlesin

Drama köprüsünü Hasan gece mi geçtin
Ecel şerbetini Hasan ölmeden mi içtin

At martinini Debreli Hasan dağlar inlesin
Drama mahpusunda Hasan dostlar dinlesin.

Hekimoğlu ve Debreli Hasan türküleri birçok türkü ve şarkıda var olan iki öğeyi de barındırır. Bunlardan ilki halk kahramanlarının çoğunlukla yaşadıkları ihanettir. Halk ne kadar onları yüceltirse yüceltsin genelde içlerinden çoğu kahramana ihanet edip onları Osmanlıya teslim edecekler çıkar. Bu tür bir ihaneti yaşayan kahramanların sayısı oldukça fazladır. Bazıları daha sonra bir şekilde Osmanlının elinden kurtulur bazıları kurtulamaz. Debreli Hasan da ise özellikle genç yaşta uğradığı haksızlıktan aşkıdan ülkenin gidişatından isyan ederek eşkiya olanlara yönelen bir hitap vardır. Onlara bir yandan girdikleri yolun ne kadar yanlış olduğunu anlatırken bir yandan da hayranlıklarını gizlemeyen bir üslupla seslenirler. Debreli Hasan da böyle seslenilen kahramanlardan birisidir.

Kahramanların arasındaki en yaygın ikinci grubun âşıkların arasında da tıpkı Köroğlu gibi ismi duyulmuş birçok kadın ve erkek vardır. Bu tür şiirler genelde iki kahramana sahiptir. Genelde asıl kahramanlığı yapan ve çileyi çeken erkek de olsa kadının da çok önemli durumlarda halkın övgüyle söz ettiği cesurca hareketleri vardır. En ünlü destanlar Kerem ile Aslı, Ferhat ile Şirin, Leyla ile Mecnundur. Destanları diğerlerinin önüne geçiren en önemli öğe kahramanların çıktıkları çilenin çok daha fazla oluşudur. Ancak bu durum aynı zamanda halkın onların hikâyelerini kendilerinin anlatmalarını uygun görmüştür. Ozandan çok aşık olarak bilinseler bile bu hikayeleri anlatan şiirleri ozanını kaybetmiş saymak doğru olmaz.

Daha yöresel aşk kahramanları genelde kaynaklarda fazla yer almıyor. Yer alanların çoğu erkeklerin anlatımıyla kadınları anlatan şiirler. Elbette kadınların şiirleri de var. Ancak kadınların her şiir türüne ayrı bir anlam kattıklarını düşünürsek o şiirler ayrı bir yazıda düşünmek daha doğru olur. Bu yazıda da bir erkeğin kadını anlattığı bir şiiri örnek olarak vermek daha doğru olur. Bir kadın kahramanı tanıtmayı amaçlayan türkülerin en ünlülerinden birisi Al Fadime'dir. Ancak kadında övülen özellikler elbette erkek kahramanlardan farklıdır. Güzellik övülür ama bunun yanında erkekle yaşanacak bir aşka açık olması da Al Fadime de ilginç şekilde dile getirilir. Müstehcen bir şarkı olmayan böylesi bir türküde bile bu tarz bir rahatlığın dile gelmesi yıllar boyunca Anadolu'daki insanların hayat felsefesi konusunda ciddi ipuçları verir.

Al Fadimem

Evlerinin Önü Yoldur
Yoldan Geçen Karakoldur
Gurban Olam Sarı Gelin
Gel Destini Bizden Doldur

Al Fadime'm Bal Fadime'm
Yanakları Gül Fadime'm
Uyan Uyan Sabah Oldu
Namazını Gıl Fadime'm

Şu Dağların Burcu Musun
Kız Boynumun Borcu Musun
Gurban Olam Sarı Gelin
Sen Kötünün Harcı Mısın

Al Fadime'm Bal Fadime'm
Yanakları Gül Fadime'm
Uyan Uyan Sabah Oldu
Namazını Gıl Fadime'm

Evlerinin Önü Şatır
Atlı Geçer Güpür Güpür
Gurban Olam Sarı Gelin
Gel De Bizim Evi Süpür

Al Fadime'm Bal Fadime'm
Yanakları Gül Fadime'm
Uyan Uyan Sabah Oldu
Namazını Gıl Fadime'm

Koyun Yola Dizilirdi
Bağlı İpler Çözülürdü
Ahranımış Gavur Oğlan
Buz Olsaydı Çözülürdü

Al Fadime'm Bal Fadime'm
Yanakları Gül Fadime'm
Uyan Uyan Sabah Oldu
Namazını Gıl Fadime'm

Al Fadime'm Suya Gider
Su Yolunda Çalım Eder
Çalım Etme Al Fadime'm
Ben Cahilim Aklım Gider

Al Fadime'm Bal Fadime'm
Yanakları Gül Fadime'm
Uyan Uyan Sabah Oldu
Namazını Gıl Fadime'm

Kahramanların şiirleri kendi yörelerin dışına çıkmakta en fazla zorlanan şiirlerdir. Eğer ilk yıllarında dışarı çıkmamışsa bir süre sonra geniş bir bölgeye ait olma şansını kaybeder ve iyice o yöre insana ait olmaya başlar. Öte yandan daha başka konular edinen halk şiirleri değişik yörelere daha rahat açılabilirler. Ait oldukları bölge dar bir bölge bile olsa en azından bir yanları ile geniş bir bölgeye ait olma şansını yakalamak için daha uzun bir süreleri vardır. Ancak bu daha değişik temalar sonraki yazılarımin konusu.

Firble: ~Diyarın Kahramanları~

Corax Tigerhearth
Birinci Bölüm Savaşçının Yolu

Bir savaşçıydı bir barbardı ve bir deliydi
Bir komutan bir asi ve bir caniydi
Hiçbir zaman bir fani tanınmadı onun kadar
Onun kadar sevilmedi ve nefret edilmedi.
En büyük destanıydı diyarın ilk günlerinin
İlk bölümünü anlatacağım bugün
Sizlere Corax'ın hikâyesinin
Konuşulan adamı bir zamanlar her evde
Ağırlayacağım sizinden de izinizle.
Destanın ilk günlerine bugün götüreceğim sizi.
Kaderinin diyarın mühürlendiği

Bir kahraman gelmişti yeni yaratılmış diyara
Böyle diyordu Corax'ı görenler
Güçlüydü cesurdu tahammülsüzdü
Neredeyse her yerini görmüştü diyarın
Yine de alamıyordu tekrar tekrar dolaşmaktan
Gölleri ormanları denizleri
Hazırdı uzun yıllar boyunca diyara hizmet etmeye
Bir zayıflığı vardı savaşçının
Kendisinin de bilmediği
Düşmandı hırsızlara
Anlamayı düşünmemişti onları
Yok edilecek bir asalaktı hırsızlar onun için
Düşmanlığı düşman etti hırsızları da kendisine
Hırsızların çığlıkları sinsi bir varlığı da etkiledi
Başladı yeni düşmanı Corax'ı izlemeye

Öyle büyük bir tehditle karşılaştı ki diyar o sırada
Ertelemek zorunda kaldı planlarını
Corax'ın edindiği yeni düşmanlar

Yeni kurulmuş diyar iyi bir hedefti
Yaşamı yok ederek beslenenler için
Sol Lagna da hedefi oldu onların
Giremeseler de diyara
Kandırmak kolaydı güç aşkıyla yananları
Bir savaş çıkarttılar
Önemini çok az insanın anladığı
Bilmese de yer aldı birçokları savaşta
Corax da savaştı en büyük düşmanı ile yan yana
Başkaları da katıldı onlara
Âşık oldu Corax birine
Güçlü bir büyücü kadın
Hiç çıkmamak üzere girdi yüreğine

Sonunda kazandı diyar
Zafer kutlandı her köşede
Corax ise en büyük kahramanıydı savaşın
Onun hikâyeleri dillendi ozanların çalgılarında
Korkuyla karışık bir hayranlık kapladı diyarı
Diyarda güç peşinde olanlar fark ettiler
Neler yapabileceğini Corax'ın
Sürüklenebileceğini anladılar diyarın
Eğer doğru atarsa savaşçı adımlarını
Yeni ve adil bir diyarın doğuşunu gördüler kâbuslarında
Nasıl önleyeceklerini düşündüler bu savaşçıyı geceler boyu
Buldular bu büyük tehdidi engellemenin yolunu
Sinsi varlık izliyordu gölgeler arasından
Hem Corax'ı hem de düşmanlarını
En büyük düşmanı bilinçsizce düşecekti tuzağa
Devam ettiği sürece ışığın altında kalmaya
Beklenmedik düşman engellemiştii ortaya çıkışını
Şimdiyse karar verdi daha da beklemeye
Kendi gücünü arttırmak fark edilmeden
En zayıf anı beklemek
Vurulacak darbe için
Planladı ve izledi olacakları

Sevgilisi ile geçirirken Corax zafer günlerini
Düşmanları dost gözüküp Corax'ın yanına geldi
Hikâyeler anlattılar Corax'ı heyecanlandıran
Hiçbir zaman kurmak istemedikleri
Bir diyarı hayalini yarattılar zihninde
Dinledi Corax ve inandı
Duymadı sevgilisinin onu uyaran sözlerini
İnandı diyarı savaşla kurabileceğine
İnandı savaşın sonunda barış getireceğine
Hiç değişmeyecek çizgisini çizdi böylece
Hem diyarın hem kendisinin
Bir savaş başlatacaktı.
Diyarda kendisine karşı çıkan herkese karşı
Sonunda hayalindeki düzeni kuracaktı.
Yeni satırlar eklediğini hayal etti Corax destanına

Çağrıyı gönderdi böylece tüm diyara
Onunla savaşacakları çağırdı yanına
Köylere kasabalara şehirlere teklif etti.
Teslim olmalarını kendisine
Yeni düzeni açıklamadı onlara
Dinleyerek danışmanlarının önerisini
İtaat etmelerini istedi sadece onların
Emirlerine göndereceği yöneticilerin

Birçokları katıldı bu büyük savaşıya
Hayal ederek bir kahramanla yan yana savaşmayı
Düşünmeden savaşın ve zaferin sonrasını
En büyük ordusunu kurdu Corax diyar tarihinin
Yine sevindiremedi Corax'ı ona katılan binlerce kişi
Öğrendiğinde kendisi ile savaşmayacağını sevgilisinin
Anlatmaya çalıştı büyücü kadına hayalindeki diyarı
Anlattı ne çok istediğini onu birlikte kurmayı
Büyücü kadın bir daha tekrarladı inandığı gerçeği
Savaş hiçbir zaman adaleti getirmeyecekti.
Böylece ayrıldı iki sevgilinin yolları
Büyücü kadın izledi sevdiği adamın saptığı yanlış
Dua etti onun gerçekleri görmesini
Corax ise emindi izlediği yolun sonundan
Kızsa da anlamamasına sevdiği kadının hayalini
İnandı onun da bir gün düşüneceğine kendisi gibi
Korku ve dehşetle izledi ordunun ilerleyişini
Her kasaba her şehir diyardaki
Özgürlük baskın geldi fakat korkuya
Corax'ın teklifini reddetti çoğu şehir ve kasaba
Corax öfkeyle haber aldı tek tek verilen kararları
Büyük fethine en küstah bölgeden başlama kararı aldı.
Ordular diyarın en özgür bölgesine ilerledi.
Diğer bütün bölgeler orduları sadece izledi.
On kasaba denen bölge düştü dillere o günlerde
Orada yapılacak savaş konuşuldu diyarın şehirlerinde

Beklerken on kasaba Corax'ın ordusunu
Biliyordu savaşın olası sonucunu
Çok kısa bir savaşla yok olacak olsa da
Tercih etti on kasabalılar bunu esir gibi yaşamaya
Çılgınlıkları yankılanırken diyarın her yanında
Diyara gelen bir şövalye işitti onları yalnızca
Korku hissetmeden bir an bile yüreğinde
On kasabaya onlarla savaşmayı teklif etti.
Komutanın cesareti zafere inandırdı kasabalıları
On kasaba hızla büyük savaşa hazırlandı.
Şövalyenin ismi duyuldukça diyarda
Arttı katılanlar on kasaba tarafına

İzledi Corax şövalyenin kahramanlaşmasını
Kendisi değildi artık diyarın en cesur savaşçısı
İzledi ve nefret etti ve nefreti büyüdü zihninde
Tüm acılarının nedeni oldu yeni kahraman onun için
Diğer tüm düşmanlar saklandı kızıl bir sisin ardına
Sadece tek bir düşmanın sureti kaldı aklında
Tek düşmanı yok etmek oldu tek amacı
Sonrasını hiç düşünmeden attı hızla adımlarını
Dinsiz olduğunu yaydı önce on kasaba komutanının
Bir rahip ozanların şarkılarında ismi çoğu zaman duyulan
Ne kadar sadık olduğu Doğa Tanrıçasına hikâyelerde anlatılan
Katıldığında Şövalyenin yanına
Anlaşıldı Corax'ın iftira attığı yeni kahramana

Umut ederek diyarda kaybolan inancın kendisine
Dirilmesini savaşın nedeninin anlaşılması ile
Anlattı Corax bir umutla hayal ettiği diyarı
Diriltse de bir süre kendisine verilen desteği
Adalet ve barış içindeki diyarın kurulması ümidi
Yalanladı ordusundaki birkaç zorba askerin
vahşetleri
Corax'ın yeni bir diyar vaat eden sözlerini

Sinsi varlık izliyordu Corax'ın tuzağa girmesini
Bir kahraman bir canıye dönüşmüştü
Diyarın zihninde
Corax unutmuştu kahramanlığının
Kendisine duyulan sevgi ile yaratıldığını
Ordusuna duyulan korkuyla
Devam edeceğini sanmıştı
Kendisine inancın
Oysa korku öldürmüştü kahramanı
Diyarlıların kalbindeki
Yalnızca bir canı kalmıştı geriye
Corax da anlamıştı üstelik
Öyle zordu ki ancak inanmak bu gerçeğe
Büyük savaşçı yalan söyledi kendisine
Görmemeyi seçti asıl kaynağını acıların
Şövalye bir hırsıza dönüştü zihninde
Hayallerini çalışını izledi düşmanının kabuslarında
Kabusları izleyen sabahlarda
Geri getireceğine inandı şövalyenin ölümünün
Diyarın anılarındaki eski kahraman Corax ı

Terk etti ordusunun kampını tek başına
Gece vakti yürüdü on kasaba karargahına
On kasaba askerleri uydu şövalyenin emrine
Saldırmadı hiçbiri düşman ordunun liderine
Zihnindeki aşığılamayı anlatarak sözlerinde
Teklif etti Corax teke tek dövüşmeyi şövalyeye
Kulak asmadı şövalye danışmanlarının uyarılarına
Kabul etti meydan okumayı sonu belli olsa da
Belliydi Corax ın dövüşteki üstünlüğü
Komutanlığı şövalyeden daha üstün olmasa da

Ormanın ortasındaki ıssız alanda
Saldırdı Corax kendi yarattığı düşmana
Kılıcı saplandı şövalye ile birlikte
Zihinlerdeki eski Corax ı diriltme umuduna
Ağaca dayanarak can verirken şövalye
Sonsuza dek yerleşiyordu on kasabalıların kalbine
Coraxsa kaybediyordu eski Corax ı bulmamak üzere bir daha

Hikaye bitmese de dostlar gece ilerledi.
Yarın başlayacak yeni güne hazırlanmak için
Hepimizin uykuya sığınma zamanı geldi
Hava aydınlanıp önce karardığında tekrar
Çınlattığında sokakları yeniden şarkılar
Devam edeceğim Corax ın hikayesine
Hanımızın hikayeyi merak eden müdavimlerine

Ozan Firble

Daeya: ~İskanDinav Mitlerinde Yaratılış~

Başlangıçta yalnızca büyük bir boşluk vardı (Ginnung agup). Yeryüzü biçimlenmeden önce, ölümler dünyasından (Niflheim) başka hiçbir şey yoktu ve burası içinde 11 nehri barındıran büyük bir kuyuydu. Niflheim'in güneyi aşırı sıcaktı ve muhafızlığı Sutr (zifir anlamında) adlı bir dev tarafından yapılırdı. Niflheim'in geri kalanındaki tüm nehirler donmuştu ve bu nehirler Ginnungagup tarafından çepeçevre sarılıyordu. Ta ki sihirli kıvılcımlar donmuş nehirlerin üzerine düşene ve onları eritene dek. Eriyen sulardan sızan damlalar Ymir'in, bir devin, şeklini alır ve Ymir'in terinden diğer dişi ve eril devler meydana gelirler. Mitolojinin bir başka anlatımına göre eriyen damlalar Audumbla adlı bir ineği oluşturur, Ymir bu ineğin sütüyle beslenir. Audumbla, ayrıca tuzlu buz parçalarını yalayarak ilk tanrı Buri'ye biçim verir. Bir zaman sonra, Buri'nin oğlu Bor, Bo lt ho rr adlı devin kızıyla evlenerek Odin, Vili ile Ve'den oluşan tanrılar birliğini meydana getirirler.

Odin ve erkek kardeşleri tanrıların düşmanı olan Ymir'i ve ondan meydana gelen devleri öldürdükten sonra iki kutsal ağacın gövdesine sahip oldukları maharetlerinden bazılarını sunarlar: düşünme, nefes alma, işitme, görme... Gerçekte bu ağaçlar insan ırkının ilk örneğidir. Erkek Askr'dir (kül ağacı) ve kadın Embla'dir (sarmaşık).

Ardından Asgard'ı, tanrıların krallığını inşa ederler. Snorri diğer versiyonlarda kader ağacı Yggdrasil'in nasıl dünyanın merkezinden filizlenip büyüdüğünü anlatır. Ağacın altındaki dişi olarak tarif edilen kader kuyusunda insan yaşamının yönü tayin edilir. Bir diğer versiyonda, tanrılar meclisi ağacın etrafında toplanır. Ağaç iki kökten destek almaktadır; köklerden biri yeraltı dünyasına uzanır (Hel), diğeri buz devlerinin dünyasına ve sonuncusu insan varlıklarının dünyasına... Tüm dünyanın refahı Yggdrasil adlı bu ilkel ağaçla ilişkilidir.

TANRI LAR KRALL IGI

Viking tanrıları iki ana grupta toplanırlar: Aesirler ve Vanirler. Aesirler'in en önemlileri, Odin, Thor ve bazen de Tyr 'dir. Vanirler arasında onlara derece eşit önemdekilerse Njord, Frey ve Freya 'dır.

Vanirler, zenginliği ve bereketi sembolize ederler.

Denizi ve toprağı yönetirler. Aesirler ise başka

kavramlara karşılık gelirler. Odin büyücüdür, tanrıların başıdır ve tüm

kahramanların lideridir. Thor, çekiçli tanrı, yıldırımlara hükmeder.

Birçok viking efsanesi barış içinde yaşayan ve ortak evrenlere sahiplik

eden iki tür tanrının çevresinde şekillenir. Ancak kayda değer bazı

versiyonlarda, Aesir ve Vanirlerin arasında geçen çetin savaşların olduğu

göze çarpmaktadır. Birçok uzman bu savaşların Germenlerle yerli halk arasındaki sıcak temasın bir yansıması olduğunu düşünmektedir.

Kuzey mitlerinde en büyük mücadele baş tanrılar Odin ve Thor'un Vanirler'in tanrısal konuma sahip oluşlarına karşı çıkmalarıyla başlar.

Aesirler, Vanirler'i çököşe uğratmak için Gulveig

(altın içki) adlı kadını aracı ederler. Ve savaş böylece

başlar. Her iki grubun da tamamen güçten düşmesiyle,

tanrılar taraf değiştirirler. Vanirler, Njord ve oğlu

Frey'i; Aesirler ise Mimir ve Hoenir 'i değiş tokuş için

gönderirler. Ateşkesi kutlamak üzere toplanan tanrıların

tümü bir kâseye tükürerek, aralarındaki ahengin ve

barışın alameti olan Kvasir adlı devi yaratırlar. Kvasir bir süre sonra

kurban edilir ve yeni tanrıların meydana getirilebilmesi için kanından

güçlü bir içki yapılır. Kvasir, tanrıların yeni içeceği olur ve birçok şüre de

ilham kaynağı eder böylelikle.

ŞEYTAN LOKİ

Mitolojinin önemli bir bölümü **Balder** ve **Lo ki** adlı tanrılara ilişkindir. Odin'in oğlu Balder, zekânın, dindarlığın ve bilginin kaynağı olarak karşımıza çıkar. Balder'in **Gli tn ir** adı verilen cennette bir sarayı vardır. Tanrılar ve insanlar yasal konuları danışmak, onun fikrini almak ve sonsuz adaletinden istifade etmek için Balder'in kapısını çalarlardı sık sık. Lo ki, Aesirler tarafından evlat edilen bir devdi. O ve Odin bir dostluk andı etmişlerdi.

Bir gece Balder oldukça rahatsız edici bir düş görür. Düşe göre yaşamı büyük bir tehdit altındadır. Bu durumu hemen Aesirler'e haber vermesi üzerine, annesi Frigg ateş ve sudan, tüm metallerden, kuş ve vahşi hayvanlardan, toprak ve taştan oğluna zarar vermemeleri için söz alır. Daha sonra Balder'i aralarına alan Aesirler ona ok ve taş atarak eğlenmeye başlarlar. Çünkü verilen söz onu tüm zararlara karşı korumaktadır. Lo ki bu durumu sezer ve durumu sorgulamaya başlar. Kardeşinin neden acı çekmediğini araştırdığında annesi ona doğanın yeminini anlatır. Ayrıca doğada yalnızca ökseotunun bu sözü vermediğini de ekler. Lo ki ökseotunu bulup hemen Aesirler'in arasına getirir ve onu Balder'in kardeşi, kör tanrı Hoder'e, kötü oyununa ortak olması için sunar. Hoder ökseotuyla Balder'e saldırınca, Balder oracıkta ölür. Aesirler intikam almak isterler ancak sarayın kutsiyeti nedeniyle bunu yapamazlar.

Bir Viking
rölyefinden
örnek. 'Ölülerin
Son Yolculuğu'

Çünkü Balder bir savaşçı değildir, bir savaşta ölmemiştir, bu yüzden ölü kahramanların toplandığı devasa salona, Valhalla 'ya gidemeyecektir. Balder, ölülerin koruyucusu Hel'in eline düşer. Odin, Balder'in serbest kalmasını talep ettiğinde Hel, dünyada ölü veya canlı her şey Balder için ağlarsa onun Aesirler'e dönebileceğini söyler, aksi takdirde daima Hel ile kalacaktır. Aesirler mesajı doğanın, insanların, tanrıların ve hayvanların Balder'e ağlaması için dünyaya yayarlar. Tümü buna olumlu cevap verirler; Balder'in Hel'in krallığında kalmasını isteyen dev kadın, Thokk hariç (aslında kılık değiştiren Loki'den başkası değildir).

BÜYÜK SAVAŞ: RAGNARÖK

Aesirler sonunda Loki'yi yakalamayı başarırlar ve şeytani numaralarını yapmasını engellemek için her yanını zincirlerler. Loki kılık değiştiremez ama bir gün zincirlerini kırar. Bu tüm kötülüklerin, canavarların ve devlerin tanrılara saldıracağına alametidir aslında. Tanrıların şafağında büyük Ragnarok savaşı başlamıştır. Odin, daha sonra oğlu Vidar tarafından öldürülecek olan kurt Fenrir tarafından yenir. Korkunç mücadelelerin tanrılar ve kötü kuvvetlerin arasında yarattığı öfke tanrı Heimdall ve Loki'nin yüzyüze gelmeleri ve birbirlerini öldürmeleriyle son bulur. Dünya ateşle yok edilir ve bütün kâinat sulara gömülür. Bu son yıkımı bir yeniden doğuş, dünyanın denizden yeniden yükselmesi, yeşille çepçevre sarılması ve bitkilerin ortaya çıkması izler. Ölen Aesirler'in oğulları Asgard'a, hükümdarlıklarına geri dönerler. Tıpkı babalarının yaptığı gibi.

VALHALLA

Vikinglerin, 'ölülerin toplandığı salon' olarak tahayyül ettikleri Valhalla, kesinlikle bizim anladığımız cennet kavramına benzemez. Çünkü dünyada iyilikler yaparak yaşayanların öldükten sonra ikamet edecekleri bir mekân değildir. Asgard'ın 12 krallığından biridir ve Ragnarok savaşına kadar tanrılara ev sahipliği yapmıştır. Bundan sonra tanrılar, Odin'le birlikte devlere karşı savaş yapabilmek için yola çıkmışlardır.

Kahramanlar zorlu bir mücadelenin ardından öldüklerinde Valhalla'ya getirilirler. Savaş meydanlarında ölenleri taşıma işi Val k y r y 'lere düşer. Bu savaşçı kadınlar Odin'in hizmetkârlarıdır, ancak asıl görevleri savaşlara gözetmenlik yapmak ve kimin ölüp kimin yaşayacağına karar vermektir.

Valhalla'da yapılan ziyafet sofralarının en başında her iki omzundaki kuzgunuyla Odin oturur. Kuzgunlardan biri Hug inn (düşünce) ve diğeri Muninn 'dir (hafıza). İkisi de dünyadan Odin'e mesaj getirirler.

Yener, Narq: ~Saf Öfke (Karanlıklar Dünyası)~

Camların kapalı olması tıklım tıklım olan minibüsteki insanların nefes almasını zorlaştırıyordu ama görünüşe bakılırsa kendisinden ve ufak bir kızdan bir başkası bunu önemsemiyordu. Kız 16-17 yaşlarında gözüküyordu, boyu da biraz kısa olduğundan insanların arasında sadece sol elini hareket ettirebiliyordu

İçerde hayvan muamelesi gören insanlar şoförün hiç umurunda değildi, o alacağı yolcu sayısına bakardı.

Kendi düşünceleri arasında kaybolan Muharrem gözünün ucuyla nefes almakta zorlanan kızın kendisini süzdüğünü gördü. Kızın çok tatlı bir bakışı vardı, Muharremde kıza küçük bir gülümseme gönderip kafasını kara düşüncelerine geri gömdü.

Bu sabah karşılaştığı adam aklına geliverdi..her sabah aynı saatte aynı yoldan giderdi fakat ilk defa bu adamı görmüştü. Sıradan bir insandır diye düşündü ilk başta ama kafasında ki bir şey onu sürekli o noktaya yöneltiyordu...gelecek sabah yine aynı saatte bu adamı yakalamayı deneyecekti...

Kafasını kaldırdı ve içinden küfürleri kendine saydırmaya başlamıştı..işte iş yerini bir durak daha geçmişti her zaman ki gibi...şoföre durması için bağırırdı...

"İnecek var !!"

Şoför ani bir manevrayla sağa yanaştı kapı aralandı..sabahın o soğuk ciğerleri parçalayan havası Muharrem'in içine aniden doldu, bir anda kendine gelmesini sağladı...

İnsanları ite kaka kapıya ulaşmaya çalışırken sağ eli çantasıyla beraber sıkışmıştı..sinirle ve temiz havanın verdiği dinçlikle asılıyordu....bir kağıt parçası.....

Bir kağıt parçasının parmakları arasına tepilişini hissetti..son gücünle asıldı ve çantasını arabadan kurtardı....

Sağ elinin parmakları arasında duruyordu ..ufak bir not...

Yazan : Narq

Muharrem iner inmez elindeki nota baktı ;

Not : “Kendini tanımaya başlayacaksınız.”

Muharrem kağıdın arkasına da baktı fakat başka bir yazı yoktu sadece bu.

Birkaç saniye olduğu yerde durup notu anlamlandırmaya çalıştıktan sonra hızlıca ilerlemeye başladı. Bir yandan koşar adımlarla ilerliyor bir yandan da bu nota bir anlam vermeye çalışıyordu, bu notun anlamı neydi ve daha da önemlisi kim bırakmıştı ?

Muharrem (kendi kendine söylendi) : “Hay Allah’ım neden bunların hepsi beni buluyor ?”

Şimdi koşmaya başlamıştı çünkü ineceği durağı kaçırmayı iyice vakit kaybettirmişti, zihninin her köşesinde patronunun bağırıtları ve çalışanların onun hakkında yaptığı alaylı konuşmalar ve gülüşmeler yankılanıyordu.

Bir anda ayağı köprünün karşı bitişiğinde oturan dilencinin para atmaları için yere koyduğu plastik tasa çarptı ve o an dilencinin takılmış plak gibi devam eden lafı yarıda kesildi.

“Allah rızazası ...”

Plastik tasın içindeki paralar merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu.

Muharrem olduğu yerde kalakaldı. Tek bacaklı dilenci koltuk değneklerinden destek alarak kendinden beklenmeyecek bir çeviklikte oturduğu yerden ayağa fırladı.

Dilenci anlaşılmasa da bir şekilde konuşuyor ve küfürler ediyordu...

Dilenci : *“Para olarımı nasıl dökürsen hele bak topla onları , ölünü...kerem !”*

Muharrem daha yeni ne yaptığının farkına varabilmişti.

Muharrem : *“Kusura bakma af edersin, isteme..”*

Dilenci sol eli ile Muharremi yakasından yakaladı.

Dilenci : *“...kerim affını, puştoglu topla onları.”*

Tartışma etraftan pek çok kişinin toplanmasına sebep oldu. Yakında ki işportacılar anında olay yerine koştu. Yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık etraflarını sarmıştı.

“ Birader adamın paralarını toplasana !”

Yazan : Yener

Hakan Utku Öztürk: ~Cennet Bahçesi (Bölüm 2)~

Güneş gözden çoktan kaybolmuştu. Sadece eteklerinin belli belirsiz kıvrıl hatırası asılı kalmıştı havada.
Hem simli peçesini çeken gece, ondan daha güzeldi.

Hava soğumuştur ve bu, korkmuş bedeninin titremesini daha da arttırıyordu. Geç kaldığı için kendi kendine söylendi., Sertab. Biliyordu ki kamptakilerin suya ihtiyacı olmadıkça, erken gelmesini de hiç gelmemesi gibi karşılarıydı: Umursamadan; ama diğerleri eğlenirken burada oyalanması, salaklıktan başka bir şey değildi.

Dere sığıdı. Dibindeki ufak taşlar, yüzen birkaç balık rahatça görülüyordu. Üstelik kampa da çok yakındı; o salıncakta o kadar oyalanmasaydı, sonrasında yolu bulmak için dönüp durmasaydı - unuttuğu bidonu almaya geri dönmesi sayılmasa bile- en az bir saat önce suyu getirmiş olurdu.

Suyun hafif sesi, kuşların ötüşüne karışıyordu. Sertab, bidonu suya daldırdı. Onu dikkatle izleyen bir çift gözün ufak sahibinin varlığından haberi yoktu. En azından, onun ağacın orada kaybolup gittiğini sanıyordu.

Çocuk, gözlerini Sertab'tan ayırmadan yaklaştı. Bakışlarının rahatsız edici farkındalığının yanında, adımlarının sarsaklığı, rahatsız edici bir tezat oluşturmuyordu. Yürüyüşü yapay, hatta mekanikti. Ama en rahatsız edici yanı, tüm bunların üstünü örtüyordu: Yutkunmayan, içinden nefes geçmeyen boynuna dövme gibi işlenmiş mor bir halka...

Çocuk yaklaştı... Sessizce...

Adımları öyle hafifti ki, sanki ayakları yere hiç değmiyordu. Sertab'ın arkasına geldiğinde durdu. Nefes alabilseydi, kızın omuzlarına dökülmüş saçlarını üfleyebilecek kadar yakındaydı; soğuk teninde, kızın huzurlu ılıkliğini duyabilecek kadar yakın. Kuşların şakımaları çığlığa, derenin sesi böğürtüye döndü. Gece, gözlerini kapadı.

Çocuk, kollarını Sertab'ın boynuna dolamıştı. "Hayır!" diye bağırdı, eşarp tekrar boğazını sıkıyormuş gibi bir sesle. Boğuşular. Sertab, boş yere onu sırtından atmaya çalıştı. Denetimini kaybetmiş, sırtındaki bu şeyden başka düşüncesi kalmamıştı. Dereye yuvarlandılar. Sığ sular, onları daha da derine almak için toprağı yadı.

Ağaç... Az önce, dalına kurulmuş salıncakta sallandığı ağaç... Katı, güçlü ve bir şekilde hüzünlü. Salıncak, kendi başına sallanıyor. Uğultu...

Kuşların sesleri, boğuk...

Salıncığın yanında bir çocuk beliriyor. Şimdi salıncakta.

Yüzü...

Aynı çocuk. Onu ittiren... Boğazına sarılan da o muydu?

Hiçlikten yükselen bir kadın kahkahası. Kaba, bir o kadar da cilveli. Seytani...

Kahkahadan çığlığa, kuşların sesine...

Ağaç alevler içinde, salıncak da... Çocuk... Gözyaşları...

Hızla ayağa kalktı, Sertab. Öğürdü. Çılgık gibi derin nefesler alıyordu diz kapaklarına gelen suyun içinde.

Hakan Utku Öztürk

Gorath: ~Rozal Asası (Bölüm 2)~

YOLCU

“Gözyaşları çözüm olsaydı, gelirdim ölümün hakkında gülümseyen Tanrım.” Kutsal rahibe önünde durduğu Geit heykeline bakarak mırıldanıyor ve Tanrıya dua ediyormuş gibi görünüyordu. Aslında yakarıştı bunlar. Düşmanlık dolu olan bir bağın yakarışları.

“Kutsal rahibe.” Arkasından gelen Nidain’in sesini duyan Teita yavaşça doğruldu ve o tarafa döndü. “Duanızı bölmek istemezdim ama kapıda bir ziyaretçiniz var.”

Teita yeniden önündeki kadının yüzüne baktı ve rahibe Nidain’i ilk kez tanıyormuş gibi hissetti kendisini. Bu kadın... Ona eskiden güvenirdi. İnanırdı. Onu evladı gibi korurdu ama şimdi... Bu kadının yakınında bile bulunmak istemediği gerçeğini kendisine saklamaktan başka ne yapabiliirdi ki?

“İçeriye davet etseydiniz rahibe.” dedi saygılı bir ses tonu ile.

Nidain kızardı. “Hemen büyük odaya alınmasını sağlarım kutsal rahibe.”

Kadın arkasını dönecekken Teita hızla uzandı ve onun kolunu yakalayarak kadını sertçe kendisine doğru çevirdi. “Artık konuklarıma, onları tapınağa sokacak kadar güvenmiyor musun Nidain?” diye sordu.

Rahibe ilk önce tokat yemiş gibi oldu ama hemen ardından kendisini toparladı ve belki de o güne kadar ilk defa Teita’ya, Kutsal Rahibeye cevap verdi. “Artık sizin ve sizin gibilerin sorgu dolu inançlarını hepimiz biliyoruz Kutsal Rahibe!”

Kolunu Teita’nın elinden hızla çekip kurtardı ve kirli bir şey bulaşmış gibi sol eliyle silkeledi. Hızla dönerek oradan uzaklaştı.

Sonsuz gülücüklerdi bunlar. Odada durduğu süre boyunca adama sunduğu gülücüklere ancak bu isim verilebilirdi. Adamın varlığından huzur bulmuyordu. Bulması gerektiğini biliyor, adama güvenmesi gerektiğini biliyordu ama güvenemiyordu. Gülümseyen Tanrısı ile yaptığı anlaşma adama güvenmesini engelliyordu.

“Kendi seçimlerini yapamaman ne üzücüdür Rahibe Teita.” dedi adam büyük odanın kapısının yanındaki yerinden. Belli ki o da bu tapınağın içerisinde huzur bulamıyordu.

“Seçim hakkı olan bir canlı olmadığımı fark ettiğimi biliyorsun Kuffat.” dedi Teita adamın gözlerinden gözlerini kaçırarak. “Neden geldin?”

Adam hızlı birkaç adımla aradaki mesafeyi kapattı ve Teita’nın sol elini yakalayarak elinde duran, Teita’nın o ana kadar fark etmemiş olduğu kısa asayı kadının eline tutuşturdu. “Bunun ölümüm olacağını bilerek de olsa, sana özgürlüğünü sunuyorum Teita.”

Ufak, kıvılcım işlemelerle bezenmiş asa Teita’nın elinden bedenine kıvılcımlarını yollarken Teita bir huzur buldu. Yalnızlık... Sevinç...

Sağ elini yukarıya doğru kaldırarak tapınağın ışık giren pencerelerine doğru tuttu ve o tarafa baktı. İçini kaplayan o yalnız huzur, başkası tarafından doldurulmayı bekleyen o bitmez huzur...

Gitmişti... Hayretle içinin titreyişini hissetti. Gitmişti... Gülümseyen Tanrısı, zorla onu kendisine bağlayan Tanrısı Geit artık yoktu! Artık yalnızlığın o bitmez huzuru vardı. Mutluluk vardı. Gülümseyen Tanrının onun üzerinde artık bir hükmü, bir bağlayıcılığı yoktu.

“Ne?” dedi yavaşça bakışlarını adama doğru çevirirken ama başka bir şey daha sormadan önce bakışları elindeki bırakmaya korkarcasına, sıkı sıkıya yapıştığı asaya gitti. Kıvılcım desenleri asa üzerine parlıyor ve sanki bir şeye karşı savaşıyordu. Aynı kıvılcımlar yaptıkları savaşı Teita’nın hissetmesini engelliyor, sahibine bir huzur ortamı bahşediyorlardı.

“Rozal asası!” dedi adam suratına yerleşen ufak gülümseme ile. “Seçmiş olduğun Tanrıçan senin yardım çağlıklarına cevap verdi Teita.”

Teita bir anda tokat yemiş gibi hissetti kendisini. Adamın fedakârlığı... Adam ne yapmıştı? Adam bu kiliseden canlı çıkamayacaktı. Başka bir Tanrının evine misafir olarak girerek o Tanrıya ihanet etmişti. Ama ne için? Onun için mi? Hayır, tanrıçası için... Tanrıça İseti sadece ona yardım etsin diye Kuffat'ı oraya ölüme mi göndermişti? Oh yüce Tanrıçam...

Adam bu andan sonra hızla Teita'nın elini yakaladı ve "İnananlara yakalanmadan buradan çıkmalısın." dedi. "İhtiyacın olan tek şey buradan dışarıya atacağın o tek adım..."

Teita, daha sözleri kavrayamadan adam tarafından büyük salonun kapılarına doğru çekildi ve kapıyı açtığı gibi ileriden gelmekte olan Geit inananları gözükte. Dış salonun içerisinde o tarafa doğru, Tanrılarından aldıkları emir doğrultusunda yok etmeye doğru ilerliyorlardı!

Adam hızla onu çekerek dışarıya çıktı ve seyrek sıraların arasından geçerek sağa doğru hareketlendi. Çıkış kapısı dış salonun ucunda gözüküyordu ve şimdi inananlar peşlerinden delice koşuyorlardı. Yine de... Yine de Teita biliyordu ki, inananlarla aralarındaki mesafe onlar kapıdan çıkamadan kapanacaktı ve Teita'nın elindeki asa alınacak ve sonsuz acılar yeniden Teita'ya biçilecekti. Eski yüce rahibe haykırmamak için kendisini zor tuttu. Bu huzuru kaybetmek istemiyordu. Geit'in huzuruna çıkmayı artık istemiyordu.

Büyük bir Geit inananı topluluğu, arkalarından onları yakalamak üzereydi. Teita birden itildiğini hissetti ve ileriye doğru hızla birkaç adım atarken Kuffat arkasını döndü. Belinde duran ufak kılıcı çıkartmaya hazırlandı. Hayır, adam onlara karşı gelemeydi. Orada Geit'in gülümseyen şövalyelerinden de birkaç kişi vardı. Hayır, adamın hiç kazanma şansı yoktu.

"Git Teita!" dedi Kuffat. "Tanrıçam seni bekliyor... Ve beni..." Suratındaki gerginliğe huzura yakın bir gülümseme katıldı.

Teita daha adam sözlerini bitiremeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Hayır Kuffat. Benim yüzümden ölmene göz yumamam."

"Git Teita!" diye bağırdı Kuffat. "Ben buraya öleceğimi bile bile geldim. Tanrıçam beni bekliyor. Seninle dışarıya çıkmamın hiçbir yolu yok. Başka bir Tanrının huzurundan kaçmamın hiçbir yolu yok. Benim elimde Rozal Asası yok!" Teita'nın gözleri elindeki asaya kaydı. Kuffat haklıydı. Kapılardan çıkamadan Tanrı Geit'in kudreti ihanet eden misafirin üzerine çökecekti. Ama bu asa elinde olduğu sürece, Geit, ona dokunamayacaktı bile.

"Git Teita yoksa her şey boşa gidecek." Ondan yana baktı. "Beni hatırla ve Tanrıçama inan yeter Teita! Şimdi git!" Aradaki mesafe kapanıyordu.

Teita bir an daha durdu ardından başını sallayarak onayladı. Eğer şimdi kaçmazsa Kuffat boşuna ölmüş olacaktı ama Tanrıçası zaten onu bekliyordu. Görevini tamamlayamadan Tanrıçasının yanına gitmesine izin veremezdi adamın...

Arkasını döndü ve delicesine koşmaya başladı. Kapılara doğru yaklaşırken arkadan gelen bağırışları duyabiliyordu. Ama omzunun üzerinden attığı ufak bakış Kuffat'ın ölüm anını ona göstermedi.

Birkaç adım kapıya ulaşmasına yetti ama tam kapıya ulaşmışken kapılar önünden büyük bir gümbürtüyle kapandı. Teita hiç düşünmeden kapanan kapılara asayı değdirdi ve kapılar kıvılcımlar saçarak yeniden, Teita'nın özgürlüğünü sunarcasına açıldılar. Huzur Teitayı içine aldı.

Kuffat bir anda boğazının düğümlendiğini hissetti. Nefes alamadı. İşte Geit'in gazabı üzerine çöküyordu. Oradan kaçışı yoktu. Ama ne boğazını tuttu, ne de panik yaptı. Nefessiz yaşayabileceği saniyeleri biliyordu. Bu saniyeler Teita'ya zaman kazandırmaya yeter de artardı.

Nefessizlikten ciğerleri kasılırken kılıcını savurdu ve önüne gelen ilk adamın kılıcı ile çarpıştı. Bir an sonra adam gerileyerek diğerlerinin üzerine düştü. Yandan geçmeye çalışan bir kadın acı ile çığlık atarak yere düştü. Yan tarafından kılıç saplanmış ve ölü, kızgın Tanrısının yanına gitmişti.

Kuffat nefessizliğin darbesi ile dizleri üzerine çökmeden önce bir kişiyi daha haklayabildi. Gerisi ise Tanrının ellerinde acı çekerek can vermeye kalmıştı. Ölmeden önce zorla arkasına attığı o tek bakışta Teita'nın dışarıya çıkışını gördü ve görevinin tamamlandığının bilincinde, huzurla Tanrıçasının yanına gitti.

Yazan: Gorath

Siliterin: ~Şarkılar ve Kılıçlar~

“Forgotten Realms”ı birçok değerli FRP yazarının oluşturduğu görülmemesi eksiklik kabul edilen bir diyar olarak tanımlamamız mümkün. Tamamı Faerun’un üzerinde geçen, heyecanlı ve sürükleyici öykülerin konu edildiği kitaplardan oluşan bu geniş seri içerisindeki bir dörtlemenden bahsetmek istiyorum sizlere “Şarkılar ve Kılıçlar”.

Elaine Cunningham’ın yazım tarzı lirizmin doruklarında ve en önemli özelliği de karakterleri. Her kitapta görmeye alıştığımız iki boyutlu macera karakterlerine nazaran Cunningham’ın yarattığı kişiler gerek duygusal özellikleri, gerek geçmiş yaşantıları, gerekse ilgi alanları bakımından bireysel bir dünya bir oluşturunlar.

Dört kitabında ortak konusu Arpçı ajanlarının başlarından geçen maceralardır. Kitaplardaki olaylardan ve başkarakterlerden kısaca bahsetmek istiyorum.

Serini birinci kitabı “Elf Gölgesi”, elflerin kutsal yurdu Bakiyer’in prensesi Amnestria’nın bir insanla olan ilişkisinden dünyaya gelen Arilyn isimli yarı-elf kızının, Aykılıcı isimli büyü silahlı annesinden miras olarak almasıyla başlar. Herkes tarafından bilindiği gibi elfler tarafından yarı-elfler bir utanç kaynağı olarak görülür. Bu düşünceden dolayı Arilyn, Bakiyer’e kabul edilmemiş ve kraliçe olan büyük annesi ve diğer elf akrabaları tarafından dışlanmıştır.

Aykılıcı efendisi kendisi seçer ve kılıcı kullanmaya layık olmayanlar onu kınından çıkarttığı gibi ölür. Ayrıca kılıç kesinlikle masum kanı akıtmamaktadır. Birçok soylu elf böyle kadim bir kılıca sahip olamazken, bir yarı-elfin onu kullanabilmesi şaşkınlık yaratır. Kılıcım üzerinde yedi sembol vardır. Kadim silahı her kullanan ona bir güç ekleme hakkına sahiptir. Arilyn’den önceki yedi kullanıcı kılıca ihtiyaçlarına uygun büyüler yerleştirmiştir. Arilyn bunlardan beşini ustalıkla kullanmakta ancak ikisinin ne olduğunu bilmemektedir. Zaten maceranın kilit noktası bu anlamı bilinmeyen sembollerde gizlidir. Kılıca güç eklemek için kabzadaki bölmeye Aytaş adındaki efsunlu taşı yerleştirmek gerekmektedir. Ancak Aytaş uzun yıllardan beri kayıptır.

Arilyn kuvvetli bir dövüş tekniğine sahiptir. Eski bir suikastçı olmasına rağmen arpçılara yakındır ancak bir arpçı değildir. Arpçı ajanlarının suikastlara kurban gitmeleri üzerine bu olayı araştırmaya başlar, bunu yaparken arpçılar tarafından şüpheli olarak görüldüğünü bilmemektedir.

Derinsu şehrindeki arpçıların kumandanı durumundaki Khelben Arunsun yeğeni Danilo Tahn’ı Arilyn’i takip etmekle görevlendirir. Danilo görevi gereği Arilyn ile yakılık kurar ve birlikte seyahat etmeye başlarlar, tabi Arilyn Danilo’yu zengin bir ailenin oğlu olarak tanımakta ve baş belası bir budala olarak görmektedir. Yarı-elf, genç adamın büyücülük ve savaşçılık eğitimini aynı anda alan, aslında Derinsu’nun baş büyücüsü olan dayısı tarafından bir arpçı olmadı için yetiştirilen diğer yüzünü bilmemekte, Danilo’nun kimliği anlaşılmasın diye yaptığı budala rolüne kanmaktadır.

Kitabın zevki kaçmasın diye olayların detaylarından ve özellikle kitap içerisinde karşınıza çıkacak olan sürprizlerden bahsetmiyorum lakin şu kadarını söyleyebilirim:

Derinsu'da başlayıp Bakiyer'e uzana bu serüvende Arilyn kendisini yetiştiren altın elf eğitmeninin çok farklı planları olduğunu öğrenecek ve hayatı boyunca uğradığı en büyük ihanetle yüzleşecektir. Altın elf hocasının kendini yetiştirmesindeki amacın iyilik yapmak değil Aykılıcı'na sahip olmak olduğunu anladığında bunun hesabını sormak için harekete geçmekte geç kalmayacaktır. Ayrıca Arilyn hiç görmediği ve asla kabul edilmeyeceği Bakiyer'in güvenliğinin kendi ellerinde olduğunu öğrenecektir.

Bütün olaylar sırasında soylu bir tüccar ailesini oğlu olan Danilo Arilyn'e âşık olur. Asıl görevi kızın suikastçı olduğunu kanıtlamak olmasına rağmen kızın asla böyle bir şey yapamayacağına inanır ve onun asıl katili bulup adını aklamasına yardımcı olmaya karar verir. Tabi Arilyn'in suikastçıyı ararken adını aklamak gibi bir amacı yoktur, yarı-elf sadece ölen arpçı dostlarının intikamını almak istemektedir.

Arilyn arpçı suikastçısını bulmak için başladığı mücadelede babasıyla tanışacak ve aradığı suikastçının kendisinin haberi olmadan kendisi olduğunu öğrenecektir. Kayıp Aytaş'ını bulup kendisi de kılıca bir sembol yani bir güç ekleyecektir.

Arilyn ve Danilo arpçı broşu takmaya hak kazanırlar ve bundan sonraki görevlerinde ortak olmaya kara verirler. Fakat kader bu karlarını uygulamalarına izin vermeyecek onları yine ayıracaktır.

Her fantezi severe bu kitabı mutlaka okumalarını önermekteyim, hatta FRP ile yeni tanışacaklar için tam bir başlangıç kitabıdır ditebilirim. Serini ikinci kitabı olan "Elf Şarkısı"ndan bir sonraki sayıda bahsetmek istiyorum.

Lupus_Nigra: ~Köşe Yazısı~

Merhaba sevgili okuyucu,

Dediler ki "FRPWorld dergisinde bir köşe yazısı olsa mesela... nasıl olur?" Ben de dedim ki "Olur olur hem de hoş olur." "O zaman madem hoş olur neden yazmıyorsun?" dediler. Eh söyleyecek bir şey yoktu. Ben de sınavdan çıktım oturdum bilgisayarın başına. Önce bir süre baktık eski âşıklar gibi. Bakışırken düşünüyordum "Köşe yazısı nasıl yazılır ki?" Kalkıp 3 – 4 günlük bir gazete buldum evde ve başladım okumaya. Güzeldi, hoştu ama mantığı daha kavrayamamıştım. Yani insanlar finanstan siyasete, sosyal yaşamdan spora kadar her konuda bir şeyler yazıyorlardı. "Sonra dur bakayım başka birkaç sayı bulayım" dedim. Koltuğumun altına topladım gazeteleri ve odam da okumaya başladım ve ne oldu biliyor musunuz?

Dehşete düştüm... Aynen bu oldu. Adamlar durmadan düşünmeden her gün farklı bir konu hakkında bir şeyler yazıyorlardı. İnanamadım bu insanlar her gün bu kadar konuyu nerden buluyorlardı? Sonra derin bir oh çektim çünkü bizim dergi ayda bir çıkıyordu. "O kadar zor olmasa gerek" diye düşündüm. Ne de olsa topu topu her ay bir yazı yazacaktım.

Tekrar oturdum sandalyeye ve konu bulmaya çalıştım. Bilin bakalım ne oldu.

Bulamadım...

Ben de her tembel yazar, ya da karikatürist gibi bulamamamın hikâyesini yazmaya başladım.

Sonra kendi kendime dedim ki "E tembel. Adam ol da düzgün bir yazı yaz, rezil olma ilk yazında." Eee ne diyebilirdim ki haklıydım. Kendime "Peki o zaman madem bana tembel diyorsun gel kendin yaz" dedim.

Ve işte buradayım.

Eh bir şeyler yazmak lazım... Aklımda kelimeleri sağ sola fırlatmaya başladım... FRP sola gidiyordu. Tuttum bunu ve yakından bir bakayım dedim. Şöyle bir çekiştirince Fantasy Role Playing oluverdi bir anda. "Ana" dedim "ne kadar ilginç... Bakalım daha neler çıkacak?" Biraz daha çekiştirince parçalandı. Fantasy sol elimde, Playing sağ elimdeydi ve Role de yere düşüyordu. Fantasy'yi koltuk altına koydum ve Role'yi yerden aldım. Ellerimi yan yana koyduğumda Role Playing oluyordu. "Eee ben bunu biliyorum zaten" diye düşünüyordum ki bir den şimşek çaktı. "Hey" dedim koltuk altına doğru. "Sen olmayınca çok farklı oluyor. Ama gene de oluyor görüyor musun?" tabi ki cevap vermedi ama sanırım kızmıştır.

Fantasy'yi fazla kızdırmadan yavaşça bir kenara koydum ve Role Playing ile ilgilenmeye başladım. "Hmm Role, rol demek. Türkçede bu tümce Rol Yapmak demek..." Başka kimler rol yapar biliyor musunuz? Aktörler... Aktörler rol yapıyor. Bazısı iyi bazısı kötü ama hepsi rol yapıyor. Ve bir yerde iyi rol yapabilmek için oynayanın karakterini anlaması gerektiğini okumuştum. Anlamak demek ne olduğunu bilmek demektir. "Bizim işimiz kolay." Diye düşünüyordum. "Karakter Kâğıdını alır okurum, geçmiş ve arka planı da ben yazarım olur biter." Ama ya zavallı aktörler. Gerçekten yazık. İşleri zor valla... Rol yapmak kolay bir şey olmasa gerek onlar için. Gelip birinin size kimin kim olduğunu ve nasıl olduğunu anlatması lazım ama yönetmeniniz de bu işlerle uğraşmak istemiyorsa. O zaman işiniz gerçekten zor olmalı.

Ama sonra düşündüm. "Tamam, ama illa ki rol yapmak için bir senaryo mu gerekli? Etrafa baktığınızda rol yapan bir sürü tip görebilirsiniz rahatlıkla."

Rol yapmak için illa ki bir senaryo lazım değilmiş. Biz erkekler hoşlandığımız bir kız gördüğümüzde nasıl da rol yapmaya başlarız. Sanki dünya üzerindeki en düşünceli adam gibi oluruz bir anda. Aynı çifti bir de birlikteliklerinin ilk yılında görün bakalım. Ama kadınlar da rol yapmıyor değillerdir hani. Tanıdığım bir kız vardı bir zamanlar. Grunge akımının tipik bir örneği gibi görünüyordu. Lacivert saçlar siyah parmaklar kuru kafalı mor eteği ile okulda tam bir ekol olmuştu. Bir gün evine gitmem gerekti. Beni tam bir şok bekliyordu. Hayatım da bu kadar... ..NORMAL bir oda görmemiştim.

Neyse uzun lafın kısası her insan rol yapar. İster başında Fantasy olsun ister olmasın rol roldür. Ve birine FRP oynadığınızı söylediğinizde burun kıvrıyorsa sizde şunu söyleyin "Eee sen RP yapmıyor musun? Ben seni yaparken görmüştüm..." Ve anlatın...

Aaa bitmiş... Vay be... Gerçekten de düşündüğüm kadar zor değilmiş. Hımm... Gelecek ay ne yazsam acaba?

Hepinize iyi RPlar

Lupus_Nigra

~Galeriden~

DERGİ ÇALIŞMA GRUBU

Frpworld Editörü: Daeya

Yazarlar:

*Daeya

*Firble

*Gorath

*Hakan Utku Öztürk

*Siliterin

*Lupus_Nigra

*Yener

Kapak Resmi:

*Oren_Dautry

Sayfa Tasarım:

*Efla

<http://www.frpworld.com>